Krachten in Grath

Krachten in Grath

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing
Coverontwerp: Robin Huizing
ISBN: 9789403806433
© Peter Huizing

Inhoudsopgave

1 Terug in Grath 5
2 Gearriveerd 12
3 Kleine Walter 19
4 Verrassingen 32
5 Kwade plannen 42
6 Nieuwe acties 50
7 Waarschuwingen 60
8 Ongelukje 68
9 Weerzien 79
10 De aanslag 95
11 Troepenverplaatsingen 109
12 Merian 117
13 Krachten botsen 129
14 Het laatste treffen 146
15 Recht 155
16 Graveland 164
17 Epiloog 166

1 Terug in Grath

Een jonge vrouw brak door de struiken heen en kwam op een open plek. In het midden ervan stond een huisje. Voor het huisje stond een oude grijze vrouw. Ze deed alsof ze heel erg bezig was. Maar ze had allang opgemerkt dat er een bezoeker kwam. En ze wist ook wie het was. Toch deed ze of ze schrok en heel verbaasd was. “Evelijne? Wat doe jij hier?”
Evelijne lachte. “Mij fop je niet Merian. Je wist allang dat ik eraan kwam.”
Merian glimlachte. “Ik heb altijd geweten dat je terug zou komen. Waarom duurde het zolang?” Ze pakte Evelijne bij de hand. “Kom binnen. Dan praten we even onder het genot van een kop thee. Maar niet te lang. We hebben weinig tijd en een hoop werk te verzetten.”
Evelijne schudde haar hoofd. “Nee Merian. We hebben alle tijd.”

“Ik ben zo benieuwd hoe het zal gaan. Ben jij nerveus?” Neeltje keek opzij.
Bart reed naast haar. “Ik ben niet zenuwachtig. Maar ik vraag me ook wel af hoe het daar zal zijn. Ik ben nog nooit zover naar het noorden geweest.”
Neeltje staarde voor zich uit. “Ik ook niet. Ik had zelfs nog nooit van Mill gehoord. En nu gaan we erheen.”
Bart keek om. Achter hen volgden alle mannen van Mill die met baron Johannes naar kasteel Dorm gekomen waren. Na het verraad van baron Johannes en zijn dood hadden ze nu een nieuwe leidster. Maar de nieuwe barones kwam niet meteen met hen mee terug. In plaats daarvan reden de mannen nu achter de twee mensen aan die het landgoed in haar naam moesten gaan besturen. Niet iedereen was daar even enthousiast over. Maar ze hadden geen keus. Graaf Jochem had duidelijk gemaakt dat barones Fennigje de plaats in zou nemen van wijlen baron Johannes. En de barones had deze twee aangewezen om landgoed Mill tot haar komst te beheren.
Een tijdje reden Bart en Neeltje naast elkaar zonder iets te zeggen. Beiden waren diep in hun eigen gedachten verzonken. Neeltje was de eerste die de stilte verbrak. “De vrouw van baron Johannes?”
Bart reageerde meteen. “Die heeft inmiddels bericht gekregen van wat er gebeurd is. Als het goed is heeft ze kasteel Mill verlaten voordat we er aankomen. Ik denk dat we haar nooit zullen zien.”
Neeltje had medelijden met haar. “Dat is ook wat. Zo ben je barones. Dan doet je man iets en je bent barones af. Bovendien heeft ze nu man

en kind verloren."
Bart knikte. "En dan hoor je ook nog dat je zoon neergestoken is door je eigen mensen. En dat terwijl zijn vader erbij is."
Neeltje voelde tranen prikken. "Hoe verwerk je zoiets? Dat kom je toch nooit te boven?"
Bart was stil. Hij wist niet goed wat hij daarop moest zeggen.

Graaf Bertram beende heen en weer in zijn kamer. De extra troepen die hij bij thuiskomst verwacht had te vinden waren er niet meer. Het nieuws van zijn nederlaag bij Dorm was snel gegaan. De manschappen die de baronnen oorspronkelijk gestuurd hadden, waren weer teruggeroepen.
Graaf Bertram was zich pijnlijk bewust van de minimale verdediging in Grath. Een vijandelijk leger zou nu weinig moeite hebben om Grath te veroveren. Graaf Bertram was er van overtuigd dat zijn broer die kans zou grijpen. Hij zou zeker een leger naar Grath sturen. Als het niet al onderweg was dan zou het binnenkort gaan gebeuren. Hoeveel tijd zou hij nog hebben?
Graaf Bertram voelde de druk. Hij moest snel een forse troepenmacht hebben. Anders zou hij Grath net zo snel verliezen als dat hij het verkregen had. Natuurlijk kon hij weer een oproep doen bij de baronnen. Maar hij vreesde dat een hernieuwde vraag om manschappen op teveel weerstand zou stuiten. Hij realiseerde zich dat er maar één oplossing was. Een huurleger was zijn laatste kans. Ook dat zou tijd in beslag nemen, toch had hij geen keuze. Het was dan ook belangrijk om meteen te handelen. Hij hoopte maar dat het op tijd zou zijn. Wie kon hij hiervoor benaderen?

Ze waren gestopt voor een korte rustpauze. De meeste mannen hadden een plek gevonden naast het water. De paarden hadden gedronken en deden zich tegoed aan alles wat er groeide. Neeltje zat naast Bart op een boomstam. "Ik maak me zorgen om Evelijne. Ik ben niet blij met haar beslissing om terug te gaan naar Grath. Het is daar gevaarlijk voor haar."
Bart probeerde haar gerust te stellen. "Ze kan wel voor zichzelf zorgen. Bovendien is ze naar Merian. Daar komt vrijwel niemand. De kans dat graaf Bertram van haar aanwezigheid in Grath hoort is minimaal."
"Minimaal. Dus er is wel een kans?" Bart hoorde de angst in de stem van Neeltje. Ze ging verder. "En als ze gevonden wordt dan ben ik niet eens in de buurt. Wie kan haar helpen als wij er niet zijn? Waarom moeten wij naar Mill?"

Bart glimlachte. “Omdat ze ons vertrouwt. Kijk naar ons. We hebben geen enkele ervaring in het besturen van een landgoed. Toch heeft ze voor ons gekozen. Wie had ze anders moeten kiezen?”
Neeltje was niet van plan om toe te geven. “Ze had gewoon zelf moeten gaan. Evelijne is er veel beter geschikt voor dan wij ooit zullen kunnen zijn.”
Bart zuchtte. “Maar je weet waarom ze eerst langs Merian moet. Ze heeft nog zoveel vragen over haar gave.” Hij keek serieus naar Neeltje. “En ze maakt zich zorgen om jou.”
Neeltje gooide boos een takje weg dat ze gepakt had. “Dat weet ik. Maar dat is helemaal niet nodig. Ik kan het allemaal wel aan. Het gaat prima met me.”
Bart pakte de hand van Neeltje. “Maar tijdens de veldslag ging het niet zo prima. Weet je nog hoe je eraan toe was?”
Neeltje herinnerde het zich nog goed. Te goed. Liever wilde ze het vergeten. Koppig ging ze verder: “En toch had ze niet naar Grath moeten gaan. Het is te gevaarlijk. Wat als graaf Bertram erachter komt dat ze in Grath is? Dat kan alleen maar slecht aflopen.”
Bart probeerde Neeltje gerust te stellen. “Graaf Bertram weet niet eens van haar bestaan. Waarschijnlijk denkt hij dat ze overleden is. Dat zij net zo dood is als haar ouders.”
Neeltje bleef bezorgd. “Toch had ze beter zelf naar Mill kunnen gaan.”
Bart zuchtte. Eigenlijk deelde hij haar ongerustheid maar hij wilde het niet laten merken. Hij glimlachte naar Neeltje. “Evelijne komt vast snel.”

“Mis je haar?”
Folkert reageerde niet. Dina besefte dat hij niet gemerkt had dat ze naar hem gebaarde. Ze tikte hem op de schouder. Toen Folkert naar haar keek gebaarde ze nogmaals naar hem. “Mis je Fennigje?”
Even leek het alsof Folkert haar niet begrepen had. Daarna begon hij druk te gebaren. “Ik vind het niet leuk dat ze weg is. Ze is de enige met wie ik kan praten.” Hij schrok toen hij zag hoe teleurgesteld Dina was. “Het spijt me. Ik wou je geen pijn doen. Met jou kan ik nu ook goed communiceren.” Hij pakte een hand van Dina. “Misschien zelfs al beter dan met Fennigje.”
Dina glimlachte. “Ik snap het wel. Ik ben je zus. Fennigje...”
Folkert pakte haar handen. Vervolgens begon hij weer te gebaren. “Stop. Ik wil nu niet over Fennigje praten.”
Dina begreep het. “Zal ik weggaan?”
Folkert schudde zijn hoofd. “Nee. Laten we doorgaan met handen-taal. Hoe vaker we het doen des te beter worden we allebei.”

Dina knikte. Zij hoefde geen speciale gaven te hebben. Het was duidelijk dat Fennigje voor Folkert meer was dan iemand met wie hij kon praten. Het moest erg moeilijk voor hem zijn om te weten dat ze weg was, zonder enig idee te hebben of hij haar ooit zou terugzien.

Merian blies zachtjes in haar kop thee. Evelijne moest stiekem lachen. Die thee moest inmiddels wel ijskoud zijn. Vreemd genoeg hadden ze geen van beiden nog iets gezegd sinds ze tegenover elkaar waren gaan zitten.
Evelijne besefte opeens dat Merian rustig wachtte tot zij zou beginnen. Merian gaf haar de ruimte om het op haar eigen tijd en in haar eigen woorden te doen.
Evelijne begon aarzelend. Ze begon haar verhaal te vertellen. Evelijne begon bij hun vertrek van Merian vandaan, de vorige keer. Ze probeerde de gebeurtenissen zo uitgebreid mogelijk met Merian te delen. Meestal lukte dat chronologisch. Het duurde even totdat Evelijne klaar was met het vertellen van alles wat er de afgelopen tijd voorgevallen was. Daarna viel er weer een stilte.
Merian kuchte. “Wat is nu precies de reden dat je hier bent gekomen?”
Evelijne was verbaasd. Had ze dat niet net allemaal uitgelegd?
Merian herhaalde haar vraag. “Waarom ben je hier?”
Evelijne aarzelde. “Omdat ik jouw hulp nodig heb. Ik heb nog veel te leren.”
Merian keek haar onderzoekend aan. “En waarom nog meer?”
Evelijne dacht na. “Om rust te vinden? Na alle gebeurtenissen ben ik helemaal op.”
Voor Merian was het niet voldoende. “Is dat de werkelijke reden? Denk eens goed na.”
Plotseling drong het tot Evelijne door. “Omdat ik bang ben.”
Merian knikte. “En waarvoor ben je bang?”
Er kwam een woordenvloed uit de mond van Evelijne: “Ik ben bang dat ik anderen kwets. Vooral nadat ik gezien heb wat het met Neeltje doet. Hoe kan ik haar hulp zoeken nu ik weet wat voor invloed het op haar heeft? Ik ben ook bang dat ik in een situatie kom waarin ik de negativiteit niet kan verwerken. Angst dat ik overweldigd word door pijn en haat. Wat kan er dan met mij gebeuren? Ga ik er mentaal aan ten onder? Word ik dan één met de haat? Wat kan ik anderen aandoen? Wat voor schade kan ik toebrengen aan de mensen die mijn vrienden zijn? Ik vrees zelfs wat ik met eventuele vijanden zou kunnen doen.”
Merian had het in stilte aangehoord. Ze wachtte tot Evelijne helemaal uitgesproken was. “Ik heb geen kant en klare antwoorden. Maar ik

herken je angsten en twijfels. Idia heeft ooit dezelfde zorg met mij gedeeld." Ze pakte een hand van Evelijne. "Zij is eruit gekomen. Ik wil niet zeggen dat ze nooit meer bang is geweest. Maar ze heeft haar manier gevonden om ermee om te gaan. Ik heb er alle vertrouwen in dat jou dat ook gaat lukken." Ze lachte. "Maar eerst moet je mij maar eens helpen met het bereiden van ons avondmaal. Wil je wat kruiden gaan plukken?"
Evelijne stond op. "Natuurlijk wil ik dat. Welke kruiden wil je hebben?"
Merian gniffelde. "Laat je maar door je gevoel leiden. Pluk de kruiden die je roepen."

De leider van het moordenaarsgilde kwam binnen. "Heer Bertram, het is alweer een tijd geleden." Hij keek de graaf aan. Nieuwsgierig waarvoor hij uitgenodigd was. "Waarmee kan ik u helpen? Ik neem aan dat dit niet alleen een sociale ontmoeting is. Dat we hier niet zijn om elkaar beter te leren kennen."
Graaf Bertram hief zijn hand op. "Als u een moment stopt met praten dan komt u daar vanzelf achter."
De man zag dat het graaf Bertram ernst was. Wijselijk hield hij zijn mond.
Graaf Bertram keek hem strak aan. "Als leider van het moordenaarsgilde heeft u veel contacten. U kent mensen in alle lagen van de bevolking en op diverse plaatsen."
Hij zag de leider bevestigend knikken. Graaf Bertram haalde diep adem en stelde zijn vraag. "Kunt u mij in contact brengen met een huurling? Ik zoek iemand die op korte termijn een leger bijeen kan brengen. Tegen betaling, natuurlijk."
De man hoefde blijkbaar niet na te denken. Zonder aarzeling gaf hij antwoord. "Toevallig ken ik iemand die op dit moment beschikbaar is. Ik kan u zelfs vandaag met hem kennis laten maken, als u wilt."
Graaf Bertram haalde opgelucht adem. "Geweldig. Zorg dat hij voor het avondmaal bij mij komt." Hij pakte een zakje met geld van een tafel. "Hier. Dit is alvast voor uw moeite. Een groter bedrag ligt klaar mocht het tot een overeenkomst komen. We zien elkaar vanmiddag weer."
De leider van het gilde begreep dat het gesprek over was. Hij boog en vertrok.

Een knappe blonde jongen kwam op hen af. Het was Diederik, één van de twee kapiteins, Hij had zich voor hun vertrek aan hen voorgesteld. Zodra Diederik nog maar een paar stappen van hen verwijderd was begon hij te praten. "Het is verstandig om weer op pad te gaan, als u

het goed vindt. Dan kunnen we het dorpje Kiergaard bereiken voordat de avond valt. Daar vlakbij is een goede plek om de nacht door te brengen. Dan kunnen we morgen door naar Mill."
Bart stond op en hielp ook Neeltje overeind. "Dat klinkt verstandig. Geef maar het bevel om te vertrekken."
Diederik knikte, draaide zich om en liep naar de manschappen toe.
Neeltje keek hem na. "Ik mag Diederik wel. Hij is vriendelijk en charmant." Ze grijnsde. "En hij ziet er ook nog eens goed uit met z'n lange blonde haren." Ze liep naar haar paard. "Niet zoals die andere kapitein."
Bart deed alsof hij zich zorgen maakte. "Moet ik jaloers worden?" Hij lachte toen Neeltje hard nee schudde. Hij dacht na. Bart moest haar wel gelijk geven. Zo open en eerlijk als Diederik was, zo stug en afstandelijk was de ander. "Hoe heet die donkere ook al weer, met zijn korte bruine haren? Evert of zo iets?"
Neeltje corrigeerde hem. "Zeger. Die andere kapitein heet Zeger. Ik vertrouw hem niet. Hij zit altijd op een afstand naar ons te gluren. Ik kan me niet herinneren dat hij ooit iets tegen ons gezegd heeft."
Bart haalde zijn schouders op. "Misschien is dat zijn aard. Wie weet is hij altijd zo stilletjes. Niet iedereen is uitbundig."
Neeltje snoof. "Toch mag ik hem niet."

Merian snoof de geuren op die uit de pan kwamen. Tevreden knikte ze. "Het is al bijna klaar. Zullen we vandaag maar eens vroeg eten?"
Evelijne voelde meteen haar maag samentrekken. "Graag. Ik krijg opeens ontzettende trek. Het ruikt ook zo lekker."
Merian glimlachte. "Pak jij dan maar twee borden, eetlepels en een grote lepel om op te scheppen. Ik denk dat we wel buiten kunnen eten. Het is nu een heerlijke temperatuur."
Even later zaten ze naast elkaar in de schaduw van het huis. Zonder iets te zeggen maakten ze hun borden leeg. Evelijne was als eerste klaar. "Wat was dit lekker. Jammer dat het al op is." Ze leunde tegen de muur. "Ik kom helemaal tot rust. Het is hier fijn."
Merian had inmiddels ook haar bord leeg gegeten. "Dat is goed. Het eerste dat je moet doen is herstellen. Dat kan alleen door rust te nemen. Geniet en gun jezelf de tijd om weer volledig te helen. Daarna kunnen we misschien weer met je gave aan de slag."
Evelijne voelde niet de behoefte om er tegen in te gaan. Eigenlijk zag ze er wel naar uit om een tijd niets te hoeven. Ze was blij dat ze de beslissing had genomen om niet meteen naar Mill te gaan.
Plotseling dacht ze aan Neeltje. Ze voelde een schuldgevoel opkomen

dat ze snel onderdrukte. Ze probeerde zichzelf gerust te stellen. Neeltje en Bart zouden het vast heel goed doen zonder haar hulp.

"U wenst een beroep te doen op mijn mannen?"
Graaf Bertram keek de man aan. Hij zag eruit of hij menig gevecht had meegemaakt. Eén van zijn oren was korter, alsof er een deel vanaf gesneden was. Op zijn linkerwang was een litteken prominent aanwezig. Vele andere waren zichtbaar op zijn armen. "Ik zal kort zijn. Ik heb snel een leger nodig. Mij is verteld dat jij hiervoor kan zorgen."
De man knikte. "Wie zou dat beter kunnen dan ik?" Hij beantwoordde zijn eigen vraag. "Niemand. Menig heer in nood heeft een beroep gedaan op Sebastiaan, 'Het Mes'." Hij boog. "Tot uw dienst. Ze noemen mij 'Het Mes' omdat ik, met mijn leger, problemen wegsnijd als schimmel van de kaas."
Sebastiaan keek sluw naar graaf Bertram. "Uiteraard is het belangrijk dat er voldoende stimulans is. Wat had u als beloning gereserveerd?"
Graaf Bertram noemde het bedrag dat hij in gedachten had.
Sebastiaan reageerde meteen. "Als u geïnteresseerd bent in al mijn manschappen, dan is dit een goed begin. Voor een langere periode hebben wij natuurlijk het veelvoudige nodig. Een leger is duur." Hij zag het gezicht van graaf Bertram betrekken. "Wij kunnen eventueel helpen met het ophalen van de inkomsten. Ik mag wel zeggen dat we hier ruim ervaring in hebben. Grath is een welvarend graafschap. Wij willen u dan ook met alle liefde assisteren." Hij grijnsde. "En dat doen we zonder extra kosten voor u."
Graaf Bertram voelde zich met de rug tegen de muur gezet. Hij had een groot leger nodig. Zonder de manschappen van Sebastiaan lag Grath open voor een invasie van Dorm. Als dat gebeurde dan had hij helemaal niets. Hij zuchtte. "Dan zijn we akkoord. Met als voorwaarde dat uw mannen binnen een week gearriveerd zijn."
Sebastiaan knikte. "Dat zal geen probleem zijn."

2 Gearriveerd

Slot Mill was klein maar robuust. De dikke muren stonden stevig verankerd in de top van een lage heuvel. Vier ronde torens stonden in de hoeken. Vaantjes wapperden bovenop hun puntige daken. Een sterk verzwaarde deur sloot elke nacht de toegang af tot een binnenplaats. Aan de andere kant van het plein prijkte het hoofdgebouw. Diverse andere hoge gebouwen waren ernaast gebouwd. Ze waren slechts van elkaar gescheiden door smalle straatjes.
Een rumoerige menigte had zich verzameld. Mensen rekten hun nekken in de hoop een glimp op te vangen van de nieuwe bewoners. Intussen werd er druk gepraat. Het was duidelijk dat de slotbewoners in twee kampen verdeeld waren. Waar één groep blij was met een nieuwe barones waren er anderen die tegen de wijziging waren. Even viel er een stilte toen de eerste ruiters de poort door kwamen. Maar niet lang daarna werden de meningen weer luidkeels gedeeld.
Neeltje zag de dichte mensenmassa. Ze voelde zich allesbehalve op haar gemak. Zo in het middelpunt van de belangstelling leek het alsof iedereen haar beoordeelde. Steun zoekend keek ze naar Bart. Maar ook hij zat onrustig op zijn paard. Gelukkig nam Diederik het initiatief: “Bevolking van Mill.” Hij wachtte totdat het rumoer minder werd. “Zoals jullie weten hebben jullie een nieuwe vrouwe, barones Fennigje. Zij zal later haar intrek nemen in ons slot. Tot die tijd zullen heer Bart en vrouwe Neeltje ons besturen. Geef hen het uitbundige welkom waar Mill zo beroemd om is geworden.”
Diederik wist wel dat niemand ooit van het welkom van Mill gehoord had, maar zijn woorden hadden het gewenste effect. De menigte juichte. “Heer Bart en vrouwe Neeltje”, klonk het. Een enkeling riep: “barones Fennigje.”
Bart en Neeltje keken Diederik dankbaar aan. Hij had hun aankomst een stuk makkelijker gemaakt. Ze keken achter zich. Iedereen stapte van hun paarden. Bart en Neeltje volgden hun voorbeeld. Diederik trok hun aandacht. Op zijn aangeven liepen ze alle drie het hoofdgebouw binnen.
Neeltje keek om. Niemand van hun reisgenoten kwam achter hen aan. Diederik riep een van de bedienden om Bart en Neeltje naar hun slaapvertrekken te brengen. Hij gaf duidelijke instructies in welke kamers ze moesten zijn. De bediende knikte dat hij het begrepen had en wenkte het tweetal om hem te volgen.
Neeltje draaide zich om. Ze voelde dat iemand naar haar keek. Tussen alle bedrijvigheid in stond één man stil. Zodra hij merkte dat Neeltje

naar hem keek draaide hij zich om en liep weg. De rillingen liepen haar over de rug.
“Neeltje?”
Bart riep haar om mee te komen. Neeltje liep naar hem toe. Als ze straks alleen waren dan moest zij het met Bart nog maar eens over Zeger hebben.

Evelijne genoot van een laat ontbijt. Het was eenvoudig maar heerlijk. Ze keek naar Merian die tegenover haar zat. “Hoe oud ben je eigenlijk?”
Merian lachte. “Dat weet ik zelf niet eens meer. Waarom wil je dat weten?”
Evelijne schatte in dat ze in ieder geval ouder was dan vijftig. “Ach zomaar. Ik vroeg het me alleen af. Ik denk dat ik niemand anders ken die jouw leeftijd gehaald heeft.”
Merian glimlachte. “Nu doe je net of het een prestatie is. Ik heb er weinig voor gedaan. Het gaat vanzelf. Jij wordt ook telkens weer een jaar ouder.”
Evelijne glimlachte, Natuurlijk was dat waar. “Merian? Wat heb jij allemaal meegemaakt? Als je zo’n tijd geleefd hebt dan moet je wel veel gezien hebben.”
Merian dacht na. “Ik heb je grootouders nog gekend. De ouders van graaf Walter. In die tijd was Grath nog één graafschap. Dorm en Vanir waren toen slechts steden in Grath. Graaf Walter, graaf Bertram en graaf Jochem waren nog kleine jongens.
In een afgelegen deel van het graafschap leefden de Eileamaid in vrede. De meesten woonden bij elkaar. Slechts een enkeling ging op onderzoek in de rest van het graafschap. Gelukkig was Idia er één van. Anders had ik mijn partner nooit ontmoet.”
Evelijne voelde een tederheid opkomen bij Merian. Een tederheid gemengd met verdriet. “Als je het moeilijk vindt om het over haar te hebben dan kunnen we ook ergens anders over praten.”
Merian schudde haar hoofd. “Nee. Het is goed. Idia is sowieso heel vaak in mijn gedachten. De pijn om haar te verliezen heeft haar scherpe randjes verloren. Ze heeft mij zoveel mooie herinneringen gegeven. Ik hield zo vreselijk veel van haar.” Ze zuchtte. “Nog steeds. Nog altijd hou ik van Idia. Dat zal nooit over gaan.” Ze richtte zich op Evelijne. “En jij? Ben jij al iemand tegengekomen? Je hebt me veel verteld over wat er gebeurd is sinds je bij mij weg ging. Maar daar heb je het niet over gehad.”
Evelijne voelde hoe ze begon te blozen. Ze was blij dat Merian haar niet kon zien. “Ik geloof dat er meerdere zijn geweest die gevoelens

voor mij hadden. Partnergevoelens bedoel ik."
Merian reageerde snel: "En jij? Ben jij verliefd op één van hen?"
Evelijne aarzelde. "Ik weet het niet. Het is erg lastig voor mij om te herkennen of een emotie van mijzelf is. Steeds worstelde ik met de vraag of wat ik voelde van de ander kwam of dat ik het echt zelf was."
Ze at haar laatste stukje brood op. "Ook daarom ben ik hierheen gekomen. Ik hoop dat je mij kan helpen om daar beter in te worden. Ik wil niet iemand valse hoop geven."
Merian grinnikte. "Dus er is een 'iemand'? Een persoon waar jij je toe aangetrokken voelt? Is het een jongen of een meisje?"
Evelijne antwoordde haast fluisterend: "Misschien van allebei één."

Graaf Bertram stond op één van de kasteelmuren. Hij keek tussen de kantelen door naar een groep ruiters die onderweg waren naar de hoofdpoort.
"De eerste groep, heer." Sebastiaan wees naar de ruiters. "Als het goed is zijn het ongeveer twintig mannen. Het zal een paar uur duren totdat ze enigszins uitgerust zijn. Daarna zal ik ze op weg sturen. Liefst gaan ze zo snel mogelijk op pad om fondsen te verzamelen. Hoe eerder ze het geld binnenbrengen des te beter het is." Hij boog naar graaf Bertram. "Met uw goedvinden, natuurlijk?"
Graaf Bertram wuifde het weg. "Uiteraard. Dat waren we al overeengekomen." Hij draaide zich om. "Ik laat het verder aan jou over. Jij houdt mij dagelijks op de hoogte van de voortgang van de inzamelingen en ook van de groei van het aantal manschappen. Ik wil weten wanneer ze er allemaal zijn." Graaf Bertram liep weg en liet Sebastiaan alleen op de muur achter.
Sebastiaan keek graaf Bertram na en grijnsde. Dit beloofde een heel lucratieve periode te worden.

Veel tijd voor henzelf kregen ze niet. Na enkele minuten kwam Diederik ze halen om kennis te maken met een aantal leden van het personeel. Bart en Neeltje werden naar een kleine zaal gebracht waar een paar mensen in een rij op hen wachtten. Nieuwsgierig keken ze naar de nieuwe bewoners die door Diederik naar binnen werden geleid. Eén voor één stelden ze zich voor aan Bart en Neeltje.
Een oude rijzige man begon: "Heer Bart, vrouwe Neeltje, mijn naam is Daaf. Ik ben de slotmeester. Ik ben verantwoordelijk voor het onderhoud van het kasteel plus al het personeel."
De volgende in de rij was een vrouw in een jurk met een eenvoudige snit maar gemaakt van dure stoffen. "Hedwig. Ik ben het hoofd van de hofdames en geef leiding aan de keuken. Vrouwe Neeltje, bij mij kunt u

terecht voor al uw wensen met betrekking tot het huishouden."
Een jonge vrouw deed een stap naar voren in de richting van Neeltje. Ze had donkerblond haar en heldere blauwe ogen. "Ik ben uw kleedster. Ik heet Imme."
Diederik richtte zich tot Bart. "Mij kent u." Hij wees naar Zeger. "En hem uiteraard ook. Wij trainen en leiden uw manschappen. Ik bemoei me met de cavalerie en Zeger doet de infanterie."
Zeger was de laatste in de rij.
Bart knikte. "Mijn vrouw en ik zijn blij dat we met jullie kennis gemaakt hebben. Voor iedereen is dit een nieuwe situatie. Vanaf dit punt gaan we samen verder. We zullen elkaar zeker beter leren kennen. Voor vandaag is dit voldoende. Jullie mogen weer verder met jullie werk waar jullie ongetwijfeld onmisbaar zijn."
Neeltje keek naar Bart. Ze was trots op hem. En tegelijk was ze ook verbaasd dat hij zo makkelijk kon spreken. Het leek wel of hij nooit anders gedaan had.
Voor zichzelf had ze zo haar twijfels. Het zou haar meer moeite kosten om de jonkvrouw te spelen. Natuurlijk was ze blij met het vertrouwen dat Evelijne in hen had. Maar stiekem verlangde ze naar haar plekje in de keuken.
Ze hoorde Hedwig tegen Imme spreken: "Begeleid jij vrouwe Neeltje naar haar kamer? Zorg dat ze een selectie krijgt van meer geschikte kleding."
Imme knikte. "Ja Hedwig." Ze liep naar Neeltje toe. "Mag ik u vergezellen naar uw kamer? Als u mij toestaat? Er hangen nog een aantal prachtige jurken die u zeker goed zullen passen."

Graaf Bertram liep door de kasteeltuin. Hij was niet blij. Het was dat hij die Sebastiaan nodig had. Maar hij mocht hem niet.
Graaf Bertram wist dat zijn eigen mensen bang voor hem waren. Veel anderen overigens ook.
Als kind had hij al geleerd dat angst ervoor zorgde dat mensen hun uiterste best deden om hem tevreden te houden. Zijn orders werden altijd snel en zo goed mogelijk uitgevoerd.
Maar Sebastiaan leek niet van hem onder de indruk te zijn. Natuurlijk had Sebastiaan respectvol tegen hem gesproken. Maar graaf Bertram voelde dat hij er niets van meende. De woorden die hij zei waren weliswaar absoluut niet aanstootgevend. Maar als Sebastiaan ze uitsprak dan had hij een bepaalde blik in zijn ogen. Een soort spottende blik die in tegenspraak was met wat hij zei. Graaf Bertram voelde boosheid in zich opkomen. Sebastiaan zou het nog wel leren. Ooit zou de man, net als iedereen, ook bang voor hem zijn.